

Narodite Koledar Svobodne Slovenije. Nobena slovenska družina naj ne bo brez te nad vse poučne knjige!

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor)
6117 St. Clair Ave. Cleveland 2, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

JULY						
SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

No. 131 Wed., July 6, 1949

Bil je lep slovenski katoliški dan

V nedeljo smo videli, da Slovenci v Ameriki morejo in znajo nastopiti. Slavnost je bila zelo lepa, vse se je v redu opravilo. Bog bodi hvaljen. Vsakdo si je ob pogledu na množice, ki so veselo prihajale in z zanimanjem sledile programu, samo želel, da bi ostalo kaj trajnih sadov. Mnogi so kar tam na zborovališču rekli, da bi morala taka prireditve dobiti značaj stalnosti. Naj bi se Slovenci v Ameriki stalno zbirali vsako leto ali morda na dve leti k skupnemu nastopu in takrat povedali svoje misli in vodila za svoje ravnateljke konkretnim vprašanjem, ki nas zanimajo kot katoličane, Slovence in člane velike ameriške skupnosti.

Ta želja, ki so jo kar spontano izrazili tudi mnogi govorniki, je gotovo najzanesljivejša znamenje, da so udeleženci čutili neko posebno zadovoljnost, neko posebno zadostitev, izpolnitev neke želje, ki jo je vsak zavestno ali celo podzavestno čutil, pa je v nedeljo prišla do mogočnega izraza.

Nedeljska prireditev je pokazala, da je mogoče slovenske ljudi dvigniti k velikemu skupnemu nastopu. Mnogi so in smo dvomili. Ko je pripravljani odbor objavil namero zastopnikov naših društev, so mnogi zmajevali z glavami kako bo to mogoče. Prve seje so bojazen še povečavale. Toda pred kakim poldrugim mesecem je poprijelo nad štiri-deset ljudi, članov pripravljalnega odbora z izredno požrtvovalnostjo predsedeli pri sejah, kjer so delali načrte in izvrševali svoj prosti, pa tudi dnevni delovni čas, da so te načrte in sklepe izvajali. Delali so z izredno ljubeznijo, navdušenjem in požrtvovalnostjo. Šlo je med ljudi na tisoče vabil, v vseh slovenskih župnijah so bile posebne skupine, ki so se zavzele, da morajo izvesti veliko delo. Dobra volja in velika pripravljenost, vneto pridnost in požrtvovalnost so v nedeljo imele svojo zmago. Bil je za stotine pridnih delavcev dan velikega napora, bili so utrujeni do onemoglosti ali do dna srca veseli, ko so videli, da se dajo vse ovire premagati, vse težave premagati in da je skupno delo tako razgibalo množice in jih napolnilo vse v en cilj, v velik skupen nastop za katoliško misel med nami, za slovensko skupnost.

Gotovo je še letošnji naš katoliški dan v marsikakem oziru imel značaj provizornosti, gotovo bi si marsikdo želel bolj temeljitih in bolj razsežnih priprav ter večje urejenosti. Marsikje bi se še kaj dalo izpopolniti, marsikaj bi se dalo še bolje napraviti. Ali vendar smo pokazali lep prelep začetek, ki je čisto sad skupnega dela stotine rok, ki jim gre vsa hvala, da so pokazale, da katoliški Slovenci moremo in znamo mogočno nastopiti v javnosti.

Kakor vsaka javna manifestacija tako tudi katoliški dan samo tedaj izpolni svoj namen, če bo imel kaj trajnih posledic, če bo kaj trajnejših dobrih učinkov. Katoliški dan ne sme biti samo piknik, ki mine zvečer, ni samo sestanek istomišljenikov, dobrih prijateljev, ki so veseli, da so se videli, si v roke segli, se pogovorili in se vrnejo na svojo domovino. Ne. Naše župnije in naše naselbine bodo imele kaj koristi od takega nastopa le, če bo res vsak vtis v srcu svojemu ohranil, jih med letom neprestano oživljal in skušal biti plemenitejši človek, boljši faran, boljši delavec v naših društvih, zavednejši katoličan, bolj vnet za naše skupne stvari. Skupni nastopi so na eni strani javno izpričevalo notranjega, tihega dela, na drugi pa začetek novega poživiljenega gibanja za prihodnje dni, za prihodnji nastop. Javne manifestacije naj poudarjajo naše ime, našo vrednost, ob enem pa morajo biti vedno začetek novega izpolnjevanja, vednega hotenja po večjem in popolnejšem.

Vselej kadar na to mislimo kako bi Slovenci v Ameriki skupno nastopali, se moramo zavedati vseh posebnih okoliščin, v katerih živimo in delamo. Smo v Ameriki, ogromni deželi mnogih narodnosti in hočemo biti koristni člani te skupnosti. Vselej kadarkoli nastopamo kot Slovenci nam ni za to, da bi kako svojo posebnost poudarjali ampak za to, da bi dobre posebnosti našega rodu in imena pravilno izpopolnjevali in jih vključili v čim popolnejšem soglasju v skupno življenje vseh katoličanov v Ameriki. Skupni nastopi, ki jih sami pripravimo in organiziramo, so nekeke generalne vaje, da bomo bogati s skušnjami znali biti modri svetovalci za skupne nastope vseh katoličanov po škofijah, po državah, vselej kadar nastopa katoliški del Amerike kot take. Skupni nastopi naj utrjujejo naše ime, pa tudi bogate naše znanje, ki ga potem izkoristimo za splošno ameriško katoliško skupnost.

Če bomo mogli ustanovo skupnih nastopov katoliških Slovencev ohraniti, če nam bo postala stalna skrb, če jo bomo znali lepo vključiti v skupno življenje po župnijah in naselbinah, bo dala nam samim novega poleta, bo dala nam

ameriškim Slovincem novih pobud, pa tudi sadov vsemu katoliškemu življenju, ki je deloma ali celoma po naselbinah in župnijah odvisno od naših članov, od nas samih. Tako bomo izvali tudi stalno podporo vseh celic katoliškega sveta v Ameriki, da bo naše skupno prizadevanje imelo njihovo stalno podporo in priporočilo. Morda je v tej misli stalnih nastopov katoliških Slovencev v Ameriki velik zaklad sil, ki bi se lahko razvile v mogočen tok nove povezanosti, veliko združenje in naravnavanje v skupen uspeh, da bo ameriški slovenski katoliški svet oral markantnejše brazde po tej prostrani njivi Gospodovi, kjer katoliške mladike morajo poganjati vedno novega življenja, da bo Amerika vedno mlada in vedno močnejša sila krščanske civilizacije, Slovenci v njej pa zgled kako z božjim blagoslovom, ki ga izdaja neprestana plemenita žrtev in prizadevanje, raste iz gorčičnega zrna mogočno drevo, ki meče svojo blagodejno senco, svoj koristen vpliv, daleč ven preko prostora iz katerega je pognalo svoje korenine. Dajmo, lotimo se z ameriško podjetnostjo in slovensko marljivostjo in vestnostjo dela za ta veliki namen.

BESEDA IZ NARODA

Opazke in pripombe

Cleveland, O. — Ivan Molek res nima posebne sreče z nekaterimi svojimi bivšimi varovanec, iz katerih je skušal vzgojiti dobre, napredne, demokratične častnike. Tona Garden, o čigar značaju sta si bila ostala tedanja pomožna urednika pri "Prosveti" vse od začetka mnogo bolj na jasnem kot njegov šef, mu zanika najelementarnejšo svobodo izražanja ter ga povrh obkłada s prav nič sodružnimi ali tovariškimi priimki. In zadnjič je že drugi pokokal izpod svoje klopi v ozadiju "Prosveti" najmlajši pomožni urednik Milan Medvešek, kateremu je tudi Molek podal prijateljsko roko, ko je pred leti začel negotovo ubirati korak po slovensko-ameriški književno-žurnalistični poljani ter se poganjati za stolce v glavnem uradu SNPJ — doslej, na svojo žalost in jezo, brez uspeha — in obsodil "zadnjico" (junjsko) številko "Svobodne besede" kot "odprto knjigo slobnosti." Načeludni Milan takole kvalificira svojo porazno sodbo:

"Nisem proti kritiki, kajti nobena stvar ne more roditi dobre sadove (dobrih sadov, tovariš M!) in med nami je že mnogo let vse premalo samokritike, toda kadar hoče v tujini zaničevati Slovenec denuncirati v tujini zaničevanje Slovence, se vse neha! Pošteni (pošten, tovariš!) Slovence ne bo tožil pri tujcih svojega največjega nasprotnika."

Ko sem prečital ta primer kilavega demagoga, mi je kar sapo zaprlo, kakor pravijo pri nas. Navsezadnje nisem slep in vrh tega se ponašam, da znam čitati ne samo pravilno slovenščino, temveč razumem tudi ameriško angleško slovenščino in celo najnovejšo, to je partizansko ali borštnarsko narečje. Vzilec temu pri vsi pazljivosti nisem mogel najti v junjski zdi "Svobodne besede" ničesar, kar bi zaslužio tovrstnega neizprosno sodbo.

Toda poglejmo vsebino te številke "Svobodne besede." — Več kot polovico prostora zavzema Langerholc in John Jerneyev ekspozij Vidrovih "tovariških" diktatorskih metod, katerih se je poslužil pri natikanju nagobčnika družstvu Trojanom št. 749 SNPJ v Johnstownu, Pa. Ali je to "denunciranje zaničevanja Slovence?" Če bi to držalo, potem bi bilo vsako razkrinkanje diktatorskih metod kjerkoli — denuncianstvo!

10. julija

**FARNI
PIKNIK
SV. LOVRENCA**

na
6323 Turney Rd.

Članek "Komunistični zarotniki kot diplomatje v Ameriki" na kratko poroča, kaj sta pričala pred senatnim justičnim pododsekom Bogdan Radica in poljski general Modelski. Ali je to "denunciranje zaničevanja Slovence po zaničevanju Slovencev?" Ampak vse to smo čitali tedne prej v ameriških in tudi drugojezičnih listih, torej ni mogla S. B. "denuncirati" nikogar, ko pa je cela zadeva brez nje postala javna. — Pod naslovom "Brez cenzure" je osem kratkih pripomb, med njimi dve na račun "Prosvete," da je namreč Gardnova "demokracija" čudovito podobna oni tajnika ameriške komunistične stranke Dennisa, s katerim prodajata eden in isti bunk, in da je "demokracija" Prosvete takisto čudovito podobna oni moškove Prave, ki vsak dan poje, da je v Ameriki vse dekadentno (gnilo) — razen komunistov in njihovih sopotnikov. Ali je to "denunciranje zaničevanja Slovence po zaničevanju Slovencev," tovariš Milan? Jaz bi rekel, da je Svobodna beseda v teh odstavih potrdila celozgledno dejstvo. — Pod naslovom "Dokumenti" so objavljene izvirni dokumenti, ki slikajo pravi značaj takozvane osvobodilne borbe v Sloveniji med vojno. Ali je to "denunciranje zaničevanja Slovencev," tovariš? Tudi v rubriki "Glasovi somišljenikov" pri najboljši volji ne morem najti nič takega, kar bi soglašalo z Medveškovim ljudskopravičnim pravdomkom.

Isto velja za izvirno poročilo o razmerah v starem kraju, ki pripoveduje o uvajanju novega tlačenstva v Sloveniji, notranjih čistkah v "partiji" in podobnem. In zadnji odstavek v obsojni številki "Svobodne besede" se v celoti glasi:

"Prosveta do danes še ni ovrgla z objektivnimi dokazi niti enega dejstva v obtožnici Svobodne besede. Na vsa našeta dejstva odgovarja do danes samo z insulti. Bruhanje insultov pa dokazuje le to, da ljudje, ki nimajo dokazov — psujejo, lažejo in obrekujejo zato, da pokrijejo svojo krivdo."

Ali je to "denunciranje zaničevanja Slovence po zaničevanju Slovencev?" Meni se močno dozeva, da se to tovariš Milanu Medvešku v njegovem prizadevanju, da ustreže vrhovni komandi, zmešali pojmi in zapletel jezik. — ("Meni se pa zdi," pristavlja sosed Miha, "da bi bil fant mnogo bolj koristen svojim bossom, če bi bil ostal pod tisto svojo klopjo in previdno molčal. Ampak je že tako, da nekateri ljudje ne morejo in ne morejo verjeti, da je molk zlato, dokler si s svojim klepetanjem ne izprstijo nekaj gorkih po butici...")

Vsem tistim, ki verjamejo, da je sovjetski način življenja (in smrti) najbolj zaželjen in ki so vsak čas pripravljeni krhati svojega uma svetle ali zarijave meče za Sovjete in raz-

ne satelite, obenem pa neizprosno udrihati po domači deželi in njenih ustanovah, pri katerih so brez vpliva, seveda ne prija, če jih kdo imenuje rovarje proti ameriški sistemu. Saj menda niso pričakovali za svoje strupeno zabavljanje proti Ameriki in večno hvalisanje vsega sovjetskega (ali ti-tovskega) — kongresnih medalj!

Kongresnemu odseku za preiskovanje neameriškega delovanja je treba priznati, da ni vedno tako zabiti, zagrizen, nestrpen in strupen, kakor neprestano ponavlja komunistična in sopotniška propaganda. Nasprotno si je oni dan zaslužil šopek nagljev, ko je v poročilu o patriotičnem delovanju Slovankega kongresa podčrtal, da je ogromna večina Amerikancev slovankega porekla, ki jih ceni na deset milijonov duš, proti komunizmu in z vsem srcem vdana Ameriki in njenim ustanovam. To je res. Za komunizem se ogreva samo neznatna manjšina komunističnih rovarjev in pa razni psiho-patični sopotniki ali "koristna budala," s katerih pomočjo drže komunisti na vrvi organizacije kot Slovenski kongres, Sans, JSZ, SNPJ itd. Tovariški tisk bo seveda zagnal vik in krik, da je odsek zmetal VSE ameriške Slovence v en koš, kajti poročati resnico o reakcijskih ameriških ustanovah bi bilo pregrešno.

Pravijo, da ni izgledov, da bi governor Frank J. Lausche prihodnje leto kandidiral proti rep. senatorju Robertu A. Taftu. Naš France namreč meni, da bi bilo dobro za Ohio, da bi ostal v govnerski hiši še en termin, kajti v dveh kratkih letih človek res ne more izvršiti kdo ve kako ambicioznih načrtov za izboljšanje državnega gospodarstva in uprave. Večina državljanov v naši lepi ohiojski deželi bo najbrže soglašala. Dobri govorniki ne rastejo ob cesti kakor ščavje in kadar ga volilci iztaknejo, je pametno, da ga obdrži daj kot en samcat rok. A kar se tiče sedenja v zveznem senatu, se bo pa Frank lahko — in nedvomno uspešno — potegnil zanj l. 1952, ko bo na tehnični sedež senatorja Brickerja, v primeri s katerim je Taft progresivec prvega reda.

Metropola še vedno nestrpno čaka, kdaj se bo oglašil Krasni Janko in razložil, kako se je Titu posrečilo, česar niso bili zmožni Nemci, Italijani, Bolgari, Madžari in hrvaški ustaški skupaj — namreč popolnoma bankrotirati jugoslovansko gospodarstvo. Ampak Janko molči o tem kakor riba ali kakor bi mu jezik zmrznil. Molč je zlato in včasih bolj zgovoren kakor najglasnejše ragljanje.

Titov vrhovni žandar in načelnik krvave Ozne gen. Ranković je nedavno izjavil, da si je njegova teroristična organizacija v teku svojega kratkega obstanka "pridobila brezmejno ljubezen in zaupanje jugoslovanskih delovnih množic." Takšno ljubezen, kakršno občuti o-ropanji popotnik do cestnega razbojnika in takšno zaupanje, kakršno ima na smrt obsjejeni do svojega rablja? Kakšno pa!

Kakor veste, sem zadnjič dvakrat napisal za svoje "kopirive" podnaslove, ki so povedali, kaj in koga sem vzel na muho. Mislim, da bom s tem ustregel svojim čitateljem. Nu, če sem komu ustregel, sosedu Mihi nisem. "Preveč profesionalnega izgleda," se je zmrnil nad mojim na oko resno žurnalističnim umotvorom. "Ni ma več prejšnjega videza domačnosti, ki je čitatelju v naprej povedal, da prihaja od člo-

veka iz ljudstva kakor je on sam. Tvoj hom taš je izgubljen. Poleg tega jaz bolj uživam, če ne vem v naprej, kaj vse imaš na rešetku. No gud, Aj tel ja."

Kaj sem hotel? Miha je moj "morski prešček," kar se tiče mojih cenj. čitateljev in brancev; če on nad mojimi umotvorami nos zaviha, sem prepričan, da ga vihate tudi vi drugi. Tega pa ne maram. Vrh tega je res, da dajejo podnaslovi dopisov preveč poklicni ali profesionalni videz, kar me postavlja v nevarnost, da me naši sopotniški tovariši meni nič tebi nič proglase za urednika Ameriške Domovine. Tega pa ne maram. Ne poklicnega pečata in ne uredniške službe. Jaz sem popolnoma zadovoljen s preprostim naslovom dopisnika, služba pa tud ne grem menjat z nobenim našim urednikom, čeprav nemara več zaslužijo kot povprečen javni uslužbenec.

To je vzrok, da sem že napisane podnaslove prečrtal z debelim višnjevim svinčnikom in sklenil, pošelj prepustiti take poskuse poklicnim ljudem. — Amen.

Peter Kopriva.

Pismo iz Anglije

Elswick, Angl. — V roke mi je prišel list Ameriška Domovina št. 43 z dnem 2. marca 1949. Hočem podati le par misli z ozirom na stališče do generala Franco izraženo v članku "Obračun z lažnjavci in obrekljivci." Ne gre za osebo in njeno stališče, ki je napisala ta članek in tudi ni namenjenih teh par vstrie za list. Hočem samo izraziti v tej zadevi svoje mnenje kot begunka protikomunističnega.

Priloženo pošiljam tudi par člankov iz tujakajskih katoliških listov "Catholic Times" in "Catholic Herald" in izresek iz "Catholic Digest." Polemika o generalu Francu se vleče v raznih listih že ves čas — ali naj bo Španija sprejeta v Društvo narodov in Evropsko unijo. Mislim, da ti članki dovolj jasno govorijo.

Nimam osebnih informacij v kakem obsegu vlada Francova diktatura in kaj se v Španiji godi. Gotovo ne to, kar za železnim zastorom! To bi vedeli povedati naši študentje v Madridu, ki so tudi protikomunistični begunci. Vem le eno. Ko smo mi še živeli v miru in blagostanju v svoji domovini, smo s tesnobo v srečo zasledovali razvoj civilne vojne v Španiji, ker smo vedeli, da se tam bori stoočstoten komunizem proti nekomunistom podprti od vseh držav — glej: "When the communist went to Spain." — Vedeli smo, kaj se pravi živeti pod komunizmom iz vsega, kar smo čitali o Rusiji. Vedeli smo, da so vse grozote in mučenja, ki se dogajajo v taki civilni vojni in to iz poročil o nekdanji civilni vojni v Mehiki. Ali tega niste čitali? Mi smo te grozote po dolgih letih na lastnih tleh doživeli.

Ali naj opišem primere? Mislim, da to ni potrebno, ker imate gotovo v svoji bližini naše begunce, ki vam morejo to povedati. Naš narod se je boril z vsemi sredstvi, ki so mu bila dana, da reši domovino in nas najhujšega. Žal so vseleti drugega odločile. Tako se je general Franco boril z vsemi razpoložljivimi sredstvi, vendar pa je pokazal med vojno, da je na strani zahoda. (Glej Churchillov govor!) In kot se danes vsepovsod vihota plja komunistični in to z velikim uspehom, bi se mogoče nekega dne zgoditi, da bi tudi kje drugje in tudi tam, kjer so se formirale brigade za Španijo, da pomagajo brez sramu na tujih tleh v grozodejstvih in bratomstvu, moral nastopiti mož kot general Franco, ki bi mo-

ral, če bi srečno zmagal, z bistrim očesom in z vso odločnostjo, pa naj se to imenuje diktatura ali kar koli že, varovati domovino pred nadaljno nevarnostjo rdeče kuge. Menim, da bi v tako rešeni domovini ljudje morali na kolenuh zahvaliti Boga, da jim je poslal takega moža — rešitelja.

Ko sem čitala besede "bratene z razbojniki," sem se spomnila na OF in komuniste doma med vojno. Le da je usta odprl in znil krilatič "brat brata," smo že vedeli, da je komunist. S tem so namreč očitali "belim," to je borcem, ki so nas branili pred komunizmom, da more brate, da si se pod silo razmer samo branili. In bili smo, kaj pa da vsi morilci, razbojniki itd. Koliko greha ima svet na sebi, ki ni spoznal komunizma in ga je podpiral kot v Španiji in nas izročil v njegove roke, greha in krivde za milijone žrtve. Tudi mi smo žrtve, ki smo morali vse zapustiti in oditi v tujino, da si služimo trdo vsakdanji kruh in smo izpostavljeni vsem mogočim bridkim doživljanjem.

Ali raznih držav ni sram, da so pošiljale svoje brigade, najbrže s ponosom, v Španijo, moriti in mučiti po narekovanju Moskve. Saj lahko čitate v eni prilogi, da je bilo umorjenih 17 škofov in na tisoče duhovnikov itd. Saj mogoče še dobite kje stare katoliške časopise, ki poročajo, kako so se vršila mučenja. Po vzorcu Kremlija kot povod na svetu. Tako so se izurili v teh brigadah sedanji krivolčniki v naši domovini, člani sedanjih komunističnih brigad v Grčiji in povsod na svetu. In španska internacionala je bila podprta v dejanju in sredstvih ne le od U. S. temveč tudi od Anglije in Francije, držav, ki delajo same danes čistke v svojih uradih toda ne še s zadovoljno resnostjo. Če bi resno pislale komunizem in njegov teror, potem bi jih bila prva nujna skrb, rešiti nas in naš trpečni narod, ki so ga pahnile v pogin kot tudi druge, ki ječe pod komunizmom in to s kakršnim koli gredstvom, ne pa samo z brezplodnimi konferencami. Pa niti sramu ni najti, da so svojčas stali na strani komunizma — isto tudi v naši državi — ker, če bi se čutili krivim, potem ne bi mogla obstajati polemika glede generala Franco, ki se vrši pod pritiskom Moskve, kajpada.

Eno je gotovo, vsak protikomunist ne prav gotovo, kakšno nalogo je vršil general Franco. Kdor o tem ne ve, ta ni protikomunist. Države pa, ki so formirale brigade za Španijo, naj se trkajo na prsa: "Mea culpa..." S pozdravom, Polonica Brumen.

Era

Različni narodi so računali čas po važnih dogodkih. Grki so računali čas po olimpijadah, muslimani ga računajo ob bega Mohameda iz Mekke v Medino (leta 662), krščanski svet računa čas od Kristusovega rojstva; do VI. stoletja pa so v Evropi računali čas od takrat naprej, ko je stopil na prestol cesar Dioklecijan.

Sistem štejeja po važnih zgodovinskih dogodkih imenujemo "era". Kako je nastala beseda? V Aleksandriji so nekdanji šteli leta od časa, ko je prevezil prestol cesar Avgust Ootkavian. Latinsko je to pomenilo: "Ab exordio regni Augusti" (—od začetka vladanja Avgusta). Iz prvih črk teh besed ("ae" se bere v latinščini kot e) je zložena beseda "era".

Razumljivo

"Odkod vemo, da se zakoni sklepajo v nebesih?" je vprašal mlad zakonski mož.

"To je čisto razumljivo, zakaj marsikateri mož in marsikatera žena sta po poroki, kakor da bi padla iz neba."

V samotah pragozda

S. Scoville ml. — Pavel Holeček

Bil je precej vroč, miren dan, kakršne nam prinaša mesec avgust, doba poznega poletja, preden se leto spet obrne k mrazu in temi. Vilčetovo telo se je že nekam utrdilo in prav dobro se je počutil brez obleke pod milim nebom. Ali vedel je dobro, da ju še čaka jo hladni dnevi in mrzle noči, da se torej morata kmalu porigrigati za potrebno obleko.

Preden sta se pa lotila drugega posla, sta preiskala tabo-rišče in uto, ki sta si jo bila prejeli večer kar v naglici zgradila. Ko bi bila iskala tudi teden dni, bi bila težko našla boljše mesto za tabornjenje, kakor ga je bil iztekel Rok tako naglo v mraku in dežju. Uta je stala v zatišju gostega jelovja in bila tako skrita, da si jo zagledal šele, ko si stal tik pred njo. Streljaj odtod je šumel potok, ki se je prav na tem mestu nekoliko razširil ter tvoril majhen skalnat tolmun; tako sta imela kopališče, da si nista mogla lepšega želeči. Pregledala sta svojo zgradbo prav strokovnjaški od vrha do dna in ugotovila, da se jima je delo posrečilo, dasi sta ga izvršila s premislili rokami. Stene so bile dovolj močne in streha ni nikjer propuščala. Ali hotela sta biti za dlje časa čisto brez skrbí; zato sta zamenjala suhe vejice v stenah in v strehi z zelenimi mladikami. Zdaj sta imela zares udobno, proti vsem vremenskim neugodam varno hišico, iz katere je prijetno dehtelo po svežih jelovih storžih, ki so viseli s strehe in iz sten.

Potem sta šla na Vilčetov predlog z doma, da naberejo večjo zalogo živeža. Rok je našel Vilča, kako se na preprosto način love ribe na veliko. Mahnila sta jo ob potoku proti vodi in dospela do malega pritoka, v čigar plitvi vodi je plavalo vse polno rdeče, zlato in črno pikastih postrvi. V tem potočku sta malo pred izlivom zagrabil vodo s kamenjem in skalovjem; ta zid se je dvigal dober čevelj nad vodno gladino. Dno sta potlakala s ploščatimi kamni, da je bila voda samo nekaj centimetrov globoka. Nato sta šla kakih sto metrov više, si ulomila vsak nekaj dolgih palic, stopila v vodo in se jela urno pomikati navzdol; pri tem sta tolkla s palicami na vse strani po vodi ter podila ribe pred seboj. Ko sta pribredla do zagrajenega tolmuna, je v njem kar mrgo-lelo samih lepih, po osemnajst do dvajset centimetrov dolgih postrvi, ki so se zaganjale iz vode ali pa po bliskovito svigale sem in tja. Lovila sta jih lahko kar z rokami in jih metala na suho. Ponovila sta poizkus še nekolikrat in nalovila preko sto malih rib, predvsem postrvi. Zdaj sta nalomila dolgega vrbovega šibja, nanizala nanje svoj bogati plen in se do-

bre volje vrnila s tovorom k uti.

Rok je pokazal Vilčetu, kako se da napraviti mreža za pečenje rib. Postavil je pokonci nekaj ploščatih, tenkih kamnov in preko njih robov položil ribe poleg ribe. Druge sta spekla na dolgih zelenih vejicah in si napravila prav dobro kosilo.

Popoldne sta si postavila majhno sušilnico, ki je pravzaprav bila le iz kamenja zgrajen poldrug meter visok dimnik. Spodaj sta v eni steni pustila odprtino za ognjišče, v dimniku sta pa zateknila povprek zelene šibike in nanje naložila kosce očičenega postrvjeja mesa. Nato sta na ognjišču zaneli majhen ogenj in polagala nanj sveže lubje in vlažne vrbove vejice, da je kmalu polnil sušilnico gost dim.

Na ta preprosto način sta si še večkrat nalovila rib in jih prekadila. Vse ribe sta zavila v kose belega brezovega lubja in jih obesila po drevju, da so na doseg od tal svobodno nihale sem ter tja. Rok je dejal, da ni živali v gozdu, ki bi se jih upala lotiti, dokler se zibljejo v vetru, ker se vsaka boji, da se zavojčih in vrviceh, spletenih iz cedrovega ličja, ne bi skrivale nevarne pasti.

V prihodnjih dneh sta večkrat obiskala staro brezo, ki je samevala na kraju jase. Raleni mladikami. Zdaj sta imela zares udobno, proti vsem vremenskim neugodam varno hišico, iz katere je prijetno dehtelo po svežih jelovih storžih, ki so viseli s strehe in iz sten.

Potem sta šla na Vilčetov predlog z doma, da naberejo večjo zalogo živeža. Rok je našel Vilča, kako se na preprosto način love ribe na veliko. Mahnila sta jo ob potoku proti vodi in dospela do malega pritoka, v čigar plitvi vodi je plavalo vse polno rdeče, zlato in črno pikastih postrvi. V tem potočku sta malo pred izlivom zagrabil vodo s kamenjem in skalovjem; ta zid se je dvigal dober čevelj nad vodno gladino. Dno sta potlakala s ploščatimi kamni, da je bila voda samo nekaj centimetrov globoka. Nato sta šla kakih sto metrov više, si ulomila vsak nekaj dolgih palic, stopila v vodo in se jela urno pomikati navzdol; pri tem sta tolkla s palicami na vse strani po vodi ter podila ribe pred seboj. Ko sta pribredla do zagrajenega tolmuna, je v njem kar mrgo-lelo samih lepih, po osemnajst do dvajset centimetrov dolgih postrvi, ki so se zaganjale iz vode ali pa po bliskovito svigale sem in tja. Lovila sta jih lahko kar z rokami in jih metala na suho. Ponovila sta poizkus še nekolikrat in nalovila preko sto malih rib, predvsem postrvi. Zdaj sta nalomila dolgega vrbovega šibja, nanizala nanje svoj bogati plen in se do-

Cetrto poglavje
Smrtina Past

"Hej, vstani!" je zaklical Vilče, ko je pomolil glavo iz kupa iglic, v katerega se je bil zvečer zakopal. Solnce se je pravkar pokazalo izza slemenih črnih gora.

"Vstani!" je ponovil Vilče in sunil Roka skozi igle z noge v rebra.

"Zakaj vendar?" je godrnjal Indijane.

V BLAG SPOMIN
TRETJE OBLETNICE SMRTI NASE-
GA DRAGEGA SOPROGA IN OČETA

Frank Fink

ki je preminil dne 6. julija 1948.
Smrti o kruta, vse prerano
soproga očeta nam vzela si
njegovo truplo zdaj že počiva
v črni grobu tam trohni.

Grob Tvoj bomo še krasili
z rožami najlepšimi,
večkrat Tebe še obiskali,
tužni se s groba vračali.

Žalujejo ostali:
SOPROGA IN OTROCI
Cleveland, 6. julija 1949.

Ob tridesetletnici polovanja iz Rusije v Jugoslavijo

(Jože Grdina)

(Nadaljevanje.)

Pa sem se Mu zahvalil za to njegovo dobroto in varstvo. — Kolikokrat sem se Mu priporočal in ga prosil, pa nikdar zastoni. Zato sem bil vesel, da sem zamudil vlak in sem mogel še tisti dan, ko sem stopil v Ljubljano, stopiti v cerkev Pre-svetega Srca Jezusovega in se mu zahvaliti. Prav žal bi mi bilo, da bi moral to storiti šele po vrnitvi od doma v Ljubljano in se Gospodu oprostati za tako veliko nemarnost in brez-briznost. Smo ljudje pač taki. Dokler je človek v stiski, je Bog pomagaj; kadar je pa iz-ven stiske se pa tako rado pozabi na dolžno zahvalo Bogu.

Tako mora Bog človeka kar za lase prijeti, da ga tako opo-mni na dolžno zahvalo. Tako nekako je bilo z menoj: vlak sem moral zamuditi, potem pa sem se kregal tam na kolodvoru, ko mi je vse narobe hodilo, ko denarja niso marali, ker je bil avstrijski; na listine se niso ozirali, vlak jo je pa popihal. In prav je bilo tako, čisto do-bro in prav! Če bi jaz tega tisti dan ne storil, bi bil kakor ti-stih devet gobavcev, katere je

Gospod ozdravil in jih očistil gob, pa se Mu niso prišli zahva-lit. Tako tedaj in sedaj Pre-svetemu Srca Jezusovega naj-večja hvala in zahvala za vse!

Med tem je prišel čas za od-hod. Ko sem prišel na kolo-dvor, je "vrhničan" že čakal na potnike, po večini Vrhniča-ne. Sitnosti to pot nisem imel nobene; vozni listek, ki sem ga že prej kupil, je bil kar dober. Na vlaku je bilo precej mladih fantov, ki so v svoji fantovski modrosti grajali novo državo Jugoslavijo ter hvalili Rusijo. Kako je na mene to vplivalo, si lahko mislite. Rusijo so hvali-li, a jaz pa od tam prihajam! O teh fantih bi tudi nekako ta-ko rekel kot je rekel Ribničan neki deklini, ki ga je vprašala, če zašije tudi lonce; pa jo je takole ocenil: da je bila po le-tih za možitev, po pameti pa za šibo. Tudi tisti fantje so bili po pameti za šibo.

Kritike proti Jugoslaviji je bilo tiste čase in pozneje dosti. Ampak jaz, ko sem prišel v Ju-goslavijo, sem se v resnici le-čudil; dobrih par mesecev po-takl vojni, pa je bila nova drž-ava, če bi jo primerjal z oni-mi, katere sem jaz prepotoval.

naravnost vzorna in dobra. — Nikoli prej nisem videl toliko veseljačenja, kot sem ga, ko sem se vrnil iz Rusije.

Ko je Vrhničan privozil do Brezovice, sem izstopil. Radi teme in pa ker nisem poznal ra-zmer, pa nisem nadaljeval po-ti proti domu; uvidel sem, da bo najbolj pametno, če si poi-ščem kako prenočišče in pot nadaljujem jutraj, ko pride vlak za Preserje. Povprašam pri neki hiši, jim dopovedujem, potem se legimimam z listina-mi in končno mi le dovolijo, da prenočim v hlevu. Sicer pa za kam drugam tudi nisem bil. Pa so bili precej nezauprimi in je rekel fant, ki mi je odkazal ležiš-če na slami ter gledal moje li-stine: te listine bom pa vzel. Dobro, sem dejal, ampak zju-traj jih prosim nazaj. — Jih boste gotovo dobili. In tako je tudi bilo.

Zjutraj, ko je privozil vlak, sem se pa odpeljal proti zadnji postaji mojega potovanja, proti Preserju in ne dolgo potem sem že zagledal pred seboj dragi domači kraj. Z gričev so me pozdravile bele cerkvice preserske župnije: sv. Ana, sv. Jožef, obsežni Kamnik s cerk-vijo sv. Florijana, v ozadju žu-pna cerkev sv. Vida in — Za-lostna gora. Vlak se ustavi: Preserje! Ves srečen stopim iz vlaka.

Rojak Verbič, moj stari znanec, ki je bil tam za postaje-načelnika, mi poda roko v pozdrav. Z njim se kratko poraz-govorim, potem pa na pot proti rojstni vasi Prevalje. Očeta sem srečal na potu. Niso me poznali. Ko jih pozdravim in vprašam, če me kaj poznajo, so mi odgovorili, da me ne pozna-jo. Kdo pa bi me v takem stanju? V drugič jih vprašam: Kaj me res ne poznate? In zo-pet mi odgovorijo, da ne. Ko sem jim pa povedal, kdo sem, se jim namah spremeni obli-je od veselja in me objamejo.

V očetovem spremstvu sem prišel do rojstne hiše, nasproti pridejo mati, sestre in drugi do-mači; ko se objamemo in po-zdravimo, so pa hoteli, da grem takoj v hišo za mizo. To poba-bilo sem pa, zavedajoč se, da imam dosti šesteronožnih moraj za takojšnji vstop v hišo odkloniti. Poprosil sem jih naj mi dajo tople vode in mojo ob-leko, da se pošteno osušim in preoblečem, ker tak nisem za med ljudi. Brž so razumeli in mi takoj vse pripravili.

Pred rojstno hišo sem odlo-žil moj bori nahrbtnik, platne-no vrečo, katero sem si optal na ramo tam pri Petru Mihaj-loviču v Laščinovki, ali Bogohranimov; v tem nahrbtniku je bilo še nekaj drobtin onega kru-ha, katerega so mi pripravile za na pot žena Petra Mihajloviča in njegova sinaha. Vse to sem nosil s seboj za vse slučaje po-mankanja; pred očetovo hišo pa sem ga odložil, ker moja pot iz Rusije je bila resnično kon-čana.

Potem pa sem se pošteno "o-žehal," se oblekel v mojo nek-dajno civilno obleko ter sedel za domačo javorjevo mizo.

Dolga, utrudljiva in mesto-ma nevarna je bila tista pot tam od Mihajlovičevih, pa vse do hiše očetove. Tovariši so me drug za drugim odklonili, da ne gredo z menoj. Bali so se in me skušali pregovoriti, da ne bi šel tudi jaz; zlasti Prokofi se je trudil, da me pregovori, da še počakam, potem, da bo že tudi on šel. In ko je videl, da ne odjenjam, je dejal: Vsaj v petek ne hodi in me tako hotel nekako ostrašiti. Tudi naši lju-dje imajo tisto vero: petek je slab začetek. Pa sem kratko-malo odklonil in šel v petek.

O, pa je bilo težko ko sem nastopil tisto pot po zasneženi ruski planjavi sam — Zato sem bil potem za javorjevo mizo v krogu domačih tem bolj vesel konca te moje poti: Iz Rusije v Jugoslavijo.

P. S. Kot zaključek k temu naj dodam, da sem se potem prenovljen vrnil v Ljubljano ter se v Sent Peter kasarni pri-javil vojaški oblasti mojega polka ter tam podaj poročilo, kako sem bil ujet in kako se je vse takrat vršilo; nakar so mi izplačali 328 kron. To je bila vojaška plača za ves čas, odkar sem bil ujet, pa do dneva, ko sem se prijavil, ter mi še isti dan dali tudi vojaško odpustni-co, da sem od tega dneva na-prej prost aktivne vojaške služ-be.

Maja meseca, istega leta, to-rej nekaj nad dva meseca po prihodu iz Rusije, pa sem bil zopet pozvan, z drugimi vred, pod orožje, na takozvane oro-žne vaje, ko smo šli braniti in osvojevati Koroško.

Ob tem mojem zaključku pa prosim cenjene čitatelje, da mi oprostite, ker se je to moje popi-sovanje, le preveč raztegnilo in je tako dolgo trajalo.

S pozdravom
Jože Grdina.

DELO DOBIJO

Delo dobi ženska

Sprejme se ženska srednje starosti za hišno delo in kuho za 2 osebi. Jako dober dom, soba in hrana. Zglasite se na 502 E. 115. St. (severno od St. Clair Ave.) John Zorm.

Delo dobi

Ženska za gospodinjstvo družini brez matere, 2 dečka v starosti 7 in 9 let. Vdove imajo prednost. Pošljite pisemne ponudbe na: P. O. 4092, Shore Branch, Cleve-land, Ohio.

—(132)

MALI OGLASI

Furnez naprodaj

Naprodaj je Monerief furnez s termostatom. V jako dobrem stanju. Se proda po zmerni ce-ni. Zglasite se na 5815 Bonna Ave. ali pokličite HE 3657 ka-dar hočete ta telefon.

—(133)

Lot naprodaj

Nahaja v Richmond Heights. Prodaja ga lastnik. Meri 75x250 čevljev. Cena je \$650. Pokličite KE 8138.

—(133)

Pohištvo naprodaj

Naprodaj je pohištvo za jedil-no sobo. Vprašajte na 854 E. 236. St.

—(133)

MALI OGLASI

Razprodaja vina!

Kdor hoče piti zares fino kapljico, naj pride ponjo k nam po zelo znižanih cenah in sicer: Concord vino, gal. \$1.60

Catawba ali Niagara, gal. po \$2.10

Vino na sode: Concord, sod \$70

Catawba ali Niagara, sod \$85

Kramer's Bonded Winery
5303 St. Clair Ave.
EN 2263.

(133)

Trgovina naprodaj

Naprodaj je slasličarna in delicatessen prav poceni. Pro-da se radi bolezn. Pokličite IV 0437.

(132)

3 hiše po 2 družini

Naprodaj so 3 hiše, vsaka za 2 družini, vse v dobrem stanju in sicer na E. 72. Pl. blizu St. Clair Ave. 5 in 5 sob, vse v per-fektnem stanju, cena \$9,100.

Na E. 94. St. blizu Superior in Notre Dame ter Sa. Thomas cerkve, 5 in 5 sob, 4 sobe na 3 nadstropju, cena \$11,500.

Blizu E. 185. St. 5 in 5 sob, dvojna garaža, lepe verande, cena \$15,500.

Za podrobnosti vprašajte
Devanna Realty
535 E. 185. St.
KE 2227.

(131)

Soba se odda

Odda se opremljena soba za fanta. Svoj poseben vhod. Vprašajte na 1083 E. 67. St.

—(Jul. 6, 8.)

Hiša naprodaj

Ogledajte si to lepo hišo, kup in stavite ponudbo.

Na 8010 Union Ave. je napro-daj moderna hiša za 2 družini, plinska gorkota. Lastnik jo ho-če prodati. Oglejte si jo kadar hočete čez dan. Lastnik stanuje spodaj. To je Mrs. Perko. Prav rada vam bo razkazala hišo čez dan. Za ceno in druge pogo-je pa pokličite Mr. Jerlačič na DI 1046, kadarkoli hočete. (133)

Znižane cene!

Vse FRIGIDAIRE ELEKTRICNE LEDENICE

so sedaj ceneje. Sedaj dobite 6 kub. čev. veliko za samo

\$189

Kupite sedaj, na lahka mesečna odplačila.

Norwood Appliance & Furniture
6202 ST. CLAIR AVE.

SE PRIPOROČAMO ZA POPRAVILA FENDERJEV, OGRODJA IN ZA BARVANJE AVTOMOBILOV.

SUPERIOR BODY & PAINT CO.

6605 ST. CLAIR AVENUE
FRANK OVEUBAR, lastnik.

OBLAK MOVER

Naša specialnost je prevažati klavirje in ledenice. Delo garantirano in točna postrežba. Obrnite se z vsem zaupa-njem do vašega starega znanca

JOHN OBLAK
1146 E. 61. St.

HE 2780

DO YOU GET VITAMINS?

Do you get enough vitamins? A good many people do not, and as a result feel low and tired.

ONE A DAY

MULTIPLE VITAMIN CAPSULES

A single One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsule every day, furnishes the body with the quantities of the five vitamins which are essential to human nutrition and health.

One One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsule is a good thing for you.

Write for literature to: LEO L. LACROIX, Inc., 1000 Broadway, New York 10, N.Y.

LEO LACROIX, Inc.

1000 Broadway, New York 10, N.Y.

Leo Young, star 55 let, iz Brooklyna, N. Y. je po-po-licni voznik truka. Za zajutrk se, mesto s kavo, otešča s par časami vina. Slika nam ga predstavlja ko pije iz štirih čaš naenkrat. Ima izredno dober apetit, kar seveda veliko pomaga k njegovi teži. Saj pravi, da je šele v zadnjem času spravl svojo težo od 310 na 277 "live vage." K temu mu je največ pripomoglo keglanje in pravi, da naredi pri keglanju med 270 do 290 povprečno.

Treniranje psov za stražo na letališčih. — "Mick" Royal Air Force policijski pes, ki tehta 75 funtov, se je zapodil v dozdevnega napadaleca. Ti psi so tako trenirani, da vsakega nepoklicanega človeka, ki ga dobe na letališču, zgrabiyo navadno za desno roko in ga drže toliko časa, da pride vojaška straža. Sicer ne uprizorijo svojega jetnika, a če bi se ta kaj otepal, pa bi ga pes tudi pošteno oklad s svo-jimi močnimi zobmi.

Stara mama

(POVEST)

"Vaši obiski so vedno tako kratki," se je pritožila gospa Klara, ko je vstal in se posloviljal. "Saj sem spregovorila komaj pet besed z vami, in že odhajate. Pa vsaj upam, na me kmalu spet obiščete."

"Moji načrti so prav zdaj zelo zmešani," se je izmikala Čip. "Vam smem telefonirati?"

"Da, storite tako."

Obrnil se je proti Judy. Ta pa ga je vprašala, ko sta si podajala roke: "Povejte mi, ali ste spet popolnoma zdravi? Vas glava ne boli več?"

"O da, popolnoma zdrav sem, kakor nekdanj. Skoraj sem pozabil, da se je to kdaj zgodilo — hočem reči, kolikor poškodbe zadeva."

Judy se mu je nasmehnila. Smilila se ji je, kajti čutila je, da ve, da je bleknil nekaj nemunega.

"Tudi Noel bi rad govoril z vami. Kmalu moramo spet priti skupaj."

"Tudi jaz bi ga rad videl. Zelo je mogoče, da bom moral kmalu odpotovati, a vam bom že še sporočil."

Rekel je zbogom Mr. Colebridgeu, ta mu je stisnil roko, in že ga ni več bilo.

"Ali je sploh mogoče, da bi se kaka stvar bolj grdo pofitčila?" se je vprašala Judy.

Ostala je še pol ure, ker je upala, da bo mogla govoriti z gospo Klaro med štirimi očmi; ker pa Mr. Colebridge ni še nič kazal, da misli oditi, je vstala.

"Zbogom, ljubka Klara," je rekla. "Ko dobite brzojav od Stefana, me takoj pokličite."

Tudi Mr. Colebridge je vstal.

"Moj avto čaka zunaj," je rekel. "Menda mi ne boste odda vsa odpeljajem do vaše hiše, Miss Pendleton?"

Ze ga je hotela zavrniti, češ da je potrebna spreghda, pa se je premislila. Bo vsaj imela priliko, da mu kaj pove. Poljubila je gospo Klaro, Mr. Colebridge je dejal, da kmalu spet pride, potem pa stopil za njo.

Isti avto, drug šofer in zelo drugačno okolje, Mr. Colebridge pa je bil prav tako nespremenjen kakor njegov voz.

"Zelo prijazna stara, gospa," je opomnil, ko sta stopila iz hotela.

"Ni res čudovita?"

"Upam," je rekel, "da se utegneva midva pri nji večkrat sniti. Kar odkrito vam lahko povem, Miss Pendleton: Ko sem dejal, da sem prišel semkaj po opravih, ste med opravi tudi vi. Jaz se ne dam tako naglo odpraviti. Se pa drugje spet prikažem. "Ko ga je hotela prekiniti, je pa naglo spet dejal: "Upam, deklica, da se boste premislili. Zato sem tukaj, da vas pogovorim in se vi premislite."

"Na to še misliti ni, Mr. Colebridge. Saj sem vam že povedala. Prosim vas, verjemite mi vsaj to pot."

"Prav tale vaš glas me tako grabi," je odvrnil. "V Ameriki boste kakor kraljica."

"Izbijete si to misel iz glave!" je vzkliknila. "Amerika"

naj je to kjerkoli že—in ste vedeli več pomagati. "Če bi se tudi vi razpočili, bi vas najbrže imela bolj rada. A zdaj ste od uspehov tako nabrekli, da ste neznosni."

"E hudirja! To je pa res hudo naravnost povedano."

"Ali pa tudi kaj zaleže? Pri enem ušesu gre noter, pri drugem ven. Čakajte, morda pa le vem nekaj, kar se vas bo prijelo. Danes ste pri moji stari mami srečali majorja Crosbyja."

"To je njegovo ime? Zelo miren človek."

"Da. Poročila se bom z njim."

Gledala je njegov obraz, pa se mu niti mišica ni zganila.

"Tako? Zdelo se mi je, da mora nekaj pomeniti. Ko, ne boste me slišali javkati. Bili ste do mene poštene in odkriti, zato bom zdravilo že kako po-

goltnil."

"Zdaj vas imam že bolj rada. Nekatere stvari na vas so mi bile ves čas všeč, še kadar ste me najbolj dražili. Zelo mi je žal, da si ne moreva biti prijatelja, a vidim, da drugače ne more biti."

"Jaz tega ne bi trdil tako zanesljivo. Na vsak način bom prežal nekaj časa, da vidim, kaj pride. Vi ste prva ženska, ki se je zame vsaj toliko zanimala, da me je ocenila, in mislim, da je to dobro znamenje. Ste s tem človekom zaročeni?"

Pripeljali so se do hiše na Eaton Squaru.

"Tega," je odgovorila, ko sta si stisnila roke, pa rajši ne povem."

"Tudi prav," je dejal in stopil nazaj v voz. "Kar tako mi je šinilo v glavo, naj bi vas vprašal."

Judy je potrkala na vrata Noelove sobe naslednji dan pred večerjo in bila povabljenaa, naj vstopi.

"No, kaj bo dobrega?" je vprašal Noel, ki je izbral samovoznice in nagovice.

"Tole," je odgovorila in pokazala pismo. "Zgodilo se je nekaj groznega."

"Kaj pa? Pisava je podobna Čipovi."

"Da. Povedala sem ti, da je včeraj obiskal Klaro, ko sem bila jaz pri nji, in se tam srečal z Mr. Colebridgeom."

"Da."

"Zdaj kaže, da je prenaplno sklepal. Le poslušaj. Ti bom prebrala."

"Draga Miss Pendleton!

Menda sem vam že pravil o hišici, ki jo je moja mati imela v Cornwallu. Kraj je zelo samotni in miren, in mi je že večkrat zelo koristil. Zdi se mi, da bo tudi sedanjemu mojemu razpoloženju zelo prikladen, zato pojdem jutri z jutranjim vlakom tja. Upam, da bom mogel tam dokončati svojo knjigo; zadnje čase z njo kar ni hotelo iti naprej.

"Se enkrat se vam moram zahvaliti za vso vašo prijaznost, kakršno bi bili le redki pokazali lahkomišelnemu človeku, ki se zaleti pod njihov voz. Vaše prijaznosti vam nikoli ne pozabim. Bili so trenutki—"

—AND THE WORST IS YET TO COME
—in najhujše šele pride

Finančno poročilo ST. CLAIR SAVINGS & LOAN COMPANY

30. JUNIJA, 1949

IMETJE

Gotovina na rokah in v bankah	\$ 816,981.06
U. S. vladni bondi	1,205,479.23
Posojila na prve vknjižbe	4,924,369.04
Nepremičnina — Bančno poslopje	33,000.00
Delnice Federal Home Loan banke	50,000.00
Vse drugo imetje	8,405.17
Skupno imetje	\$7,038,234.50

OBVEZNOSTI

Hranilne vloge	\$6,223,752.14
Posojila v delovanju in Escrow vloga	147,686.13
Izposojevalni sklad za zavarovalnino in davke	66,406.16
Vse druge obveznosti	4,389.63

KAPITAL IN PREOSTANEK

Glavne delnice	\$118,870.58
Nerazdeljen dobiček	167,129.86
Rezervni sklad	310,000.00
Skupne obveznosti, kapital in preostanek	\$7,038,234.50

VSE VLOGE SO ZAVAROVANE DO \$5,000.00 PO FEDERAL

SAVINGS & LOAN INSURANCE CORPORATION, KI JE

LAST ZDRUŽENIH DRŽAV AMERIŠKIH

Vse vloge, ki jih sprejmemo pred 11. julijem

bodo dobile obresti od 1. julija

G. WHISKERS

POŠILJANJE DARIL

V VSE KRAJE JUGOSLAVIJE

MOKA

OD SEDAJ V NADALJE ODPOŠILJAMO LE
GOLD MEDAL MOKO

\$12.00

ZA ENO VREČO, KI TEHTA 100 FUNTOV; prevozna cena je vključena in sicer DO NAJBЛИЗJE POSTAJE ALI PA LUKE prejematelja.

\$9.00

ZA ENO VREČO, KI TEHTA 100 FUNTOV; prevoz je plačan samo do pristanišča REKA.

Eni in isti osebi zamorete poslati kolikor vreč moke želite.

STANDARD PAKETI

Prevoz in zavarovalnina do najbližje železniške postaje ali parobrodne luke prejemalca je vpoštet v cenah. Paketi so zavarovani le za popolno izgubo (Total loss).

Zavoj šte. 1 — Cena \$35.00

1 lb. Sweet Chocolate	3 1/2 lbs. Farina
10 lbs. Spaghetti	5 lbs. Barley
20 lbs. Sugar	5 lbs. Lard
10 lbs. Green Coffee	1/2 lb. Tea
5 lbs. Split Peas	1 lb. Noodles
1/2 lb. Hard Candy	2 lbs. Cocoa
4 oz. Black Pepper	2 lbs. Lentils
15 lbs. Red Kidney Beans	
6 cans Tomato Paste, 6 oz. per can	
2 cans Powdered Milk, 1 lb. per can	
4 cans Sardines, 3 1/2 oz. per can	
1 can Peaches (1 lb. 13 oz. can)	
1 doz. Black and White Thread	
1 pkg. Assorted Needles	
18 pkg. Lipton Noodle Soup	

Zavoj šte. 3 — Cena \$15.00

47 cakes Laundry Soap	12 cakes Face Soap
2 1/2 lbs. Luncheon Meat	4 lbs. Lard

Zavoj šte. 5 — Cena \$14.00

20 lbs. Rice	5 lbs. Coffee
8 lbs. Spaghetti	5 lbs. Sugar

Lahko pošljete kolikor paketov želite, ampak samo EN PAKET NA ENO IN ISTO OSEBO.

Ako bi nastal slučaj izven naše kontrole, in bi bilo treba nadomestiti kakšne predmete, bomo nadomestili z predmeti iste ali višje vrednosti.

Streptomycin

Po običajni PRIPOROČENI POSTI PO GENI:

90c za gram

pošiljamo z AVIONOM v vse kraje JUGOSLAVIJE po sledečih cenah:

10 gramov	\$12.50	40 gramov	\$44.—
20 gramov	\$25.—	50 gramov	\$53.—
30 gramov	\$34.—	100 gramov	\$100.—

PENICILIN in druga zdravila pošiljamo tudi zračnim putem kot priporočene pošiljave.

ČEKE IN MONEY ORDRE je treba izpolniti na naslov: DOBROVOLJNI ODBOR.

OPOMBA: Tem potom naznanjamo pošiljateljem, da smo mi za vsa naročila le posredovalci med pošiljatelji in tukajšnjimi oblastmi, in da radi tega vsako naročilo postane last pošiljatelja. Ako nimate naših naročilnih listin, napišite naročila na Vaš lastni papir in napišite IME in NASLOV PREJEMATELJA NATANČNO IN RAZLOČNO.

DOBROVOLJNI ODBOR

245 WEST 18th STREET

Telephone: Watkins 4-9016

NEW YORK 11, N. Y.